

prostrani trati . . . nikjer denarja . . . S spominov so padle umazane skorje, — lepi so.

Štefanijo še najdem. Ko umrje, jo pokopljejo tik mene: ženo k možu. Teko leta, dobe. Razpadejo krste, rahla stena loči najini votlini. In prihrumi potres, zamaje, zaguga zemljo, da grme nad njo hiše, cerkve na kup. Stena je padla, moje kosti so se vsule na tvoje bele, vitke in drobne. Moja rebra na tvoja, moja glava na tvojo, moja kolena na tvoja snežna, gladka in elegantna kolena . . .

Ne slišim več. Rumena luč okoli kakor strupena voda, solnce ugaša. Slutim, da nekdo prihaja. Umrl bom. Popravim se v naslanjaču, da ne padem mrtev na tla. Žena se bliža, roka je zastala.

To sta dve zeleni luči v globokih jamah, to so oči smrti.

Vojeslav Molè:

Giorgione.

V girlandah trtnih se žari škrlat,
nebo se smeje čez bregove sinje.
Dekleta v njih — vse, kot da so boginje!
In že jesen je zlata vsa pomlad

in ves njen cvet je že dozorjen sad;
in glasne so prej gluhe vse pustinje,
in ko večer zaveje v dalje sinje,
pozdravijo ga pesmi z bujnih trat.

Da, ko večer zaveje . . . Čuj, moj brat,
ostani tu pri meni tistikrat,
podpri z rokó utrujeno mi glavo:

naj še enkrat se zastrmim v daljavo,
z življenja bleskom opojim oči
in slišim, kaj pod noč si gozd šumi.

